

(I) מקור הכהן
(א) (אמר אלו)

"ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב לגלות ערותה" (ויקרא יח, יט), אין לי אלא שלא יגלה יי, מנין שלא יקרב?? תלמוד לומר: "לא תקרב", אין לי אלא נידה יי, מנין לכל העריות?? תלמוד לומר: "איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות עוה" (שם, יח, ו)??

(II) (אמר אלו)

א איזהו טיין שעשתה תורה לדבריה, הרי הוא אומר (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב [ת] יכול יחבקנה וינשקה וידבר עמה דברים בפלים. [ת] לא תקרב, יכול ישן עמה בכנדיה על המטה. ת"ל לא תקרב.

(III) מקור הכהן
(א) (אמר אלו)

העלה לבו טינא. נימוק. מרוב חסד נטמטס לבו והעלה חוליו משום פגם. משפחת האשה שהיו נוסין דכר: שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות. לעמוד בפני האנשים לתת זהם עיניהם ומסרום להם לביאה: ולניסבה מינסב. דאין כאן פרוצות בעריות דכולהו ליעבדן הכי ולינסבן ואין כאן עבירה אלא מנוה: לא מיתבא דעתיה. ולא ירפא נכך: מיום שחרב בית המקדש. כאל הכה מדלגות רבות ואין רוח קמה בליש להיות מאכ לאשמו לפיכך ניטל טעם ביאה: וניתן לעוברי עבירה. שילך הרע מוקפן ומרבה תאוות: דכתוב ולחם סתרים ינעם. ליטנא מעליא נקט כמו כי אס הלחם אשר הוא אוכל (בראשית לט):

די שלא יהו בנות ישראל פרוצות בעריות. ולינסבה מינסב לא מיתבא דעתיה כדר' יצחק דא"ר יצחק *מיום שחרב בית המקדש ניטלה טעם ביאה וניתנה לעוברי עבירה שנאמר *מים גנובים *מתקו ולחם סתרים ינעם:

(III) מקור הכהן
(א) (אמר אלו)

מצוה שנגזרה הוזהר מהקרב אל אחת מהעריות האלו ואפילו בלא כיהא כנון חבוך ונשיקה והדומה להם כן הפעולות הורות, והוא אסור באהרה מזה איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה, כאילו יאמר לא תקרבו שום קירוב שיביא לגלות ערוה. ולשון ספרא לא תקרבו לגלות ערוה אין לי אלא שלא יגלה מנין שלא יקרב תלמוד לומר ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב, אין לי אלא נדה שהיא בכל תקרב ובל תגלה מנין לכל העריות שהן בכל תקרבו ובל תגלו תלמוד לומר לא תקרבו לגלות.

האמר 3-1-1
2' יידי 1871

(I) מקור הכהן (א)

כתב הרב והמורה שב"ג שממנו מההעק כחה ככל העריות ואפילו בלא ביאה כנון חבוך ונשוק והדומה להם מפעולות המעמיקים כחה והוא אמרו יעלה במיטה הזאת אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה ולשון ספרא אילו נאמר ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב לגלות ערוה אין לי אלא שלא יגלה מנין שלא יקרב ח"ל לא תקרב אין לי אלא נדה כו'. והנה כרה מלא הכרייהא הו' ומפורשת ותכל דבריו כליין גדול אבל כפי העיון בתלמוד אין הדבר כן איהו בקריבה שאין בה גלוי פרוה כנון חבוך ונשוק לאו ומקום שהרי בנמחה שבה (דף י"ג) שאלו ביה אס מוהר שיטכז בעלה עמה במטה אשה הו' כנגדס והוא כנגדו והיו מהס מי סאס: והעלו ופליגא דכתי פדה דאמר רבי פדה לא אכרה מורס אלא קריבה של גלוי עריות שנאמר איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה, והנה אין לא תקרבו לדרוש להם לאו בפני עמנו ככרייהא השנויה בספרא אבל יורשוהו בקריבה של גלוי ערוה בלבד, (א) וכן הודיע עוד ממהנהגס בהלמו' שאס היה הכרייהא הו' אלאס אשה והיו דבריו של רבי פדה הלוקין ככך הו' בעלי הנמרה מביאין אותה עליו לתיבתא ולומר מיהו אילו נאמר ואל אשה וכו' ומעלים ממנה חובתא דכתי פדה חובתא, וכיון שלא עשו כן נכין מהס כי אלאס זה הסוכר מדרכן או יהיה מי הסוכר דכל דמחגי מאיסויה אכרה כענין בחלי טיעור, אבל אין זה עיקר מדגם בלאו הוה אלא קרא אסמכתא בעלמא והרבה מהלך ככפרא וכספרי.

(II) מקור הכהן (א)

א כל יחבא על ערוה מן העריות דרך איברים או שחבק ונשק דרך תאה ונהנה בקירוב בשר הריזה לוקה מן התורה. שנאמר לכלו עשות מחקות התועבות וגו' ונאמר לא תקרבו לגלות ערוה. כלומר לא תקרבו לדברים הסביאין לידי נילוי ערוה:

(IV) מקור הכהן (א)

(2) ספרי החישי (א)

משרשי המצוה: הרחקת הזמה - פתבתי בקרשת, נישמע יתרו' בלאו ד' לא תנאף - מה שינאף. וזאת המצוה גם כן מאותו השרש הוא, שנאמר מלהתקרב עם הערוה שום ארבה. לפי שדורש כי הקרבה סבה אל גלוי ערוה, ומשכו כמה תקלות וכמה הפסדים כמו שקתבתי שם, ונאמר אותו הטעם יספיק באשת איש אכל בקרובות צדין צריכין אנו לטעם אחר, וקצתהר ערות אם נכתב בו מה שינדע בקצרת השם.

ובבו פרטי הרחוקין שהזהירו צדיהו בענין זה, אכל קלל הדבר הוא שלא יעשה האדם שום דבר בעולם המביאו לידי הרעה בפנשים לא במעשה ולא בדבור ולא שום דבר לקרב בעת האשה הקלה עם דעתו, אלא באשתו לבד. וכענין זה היה מוכיח הקב"ה אנשי דורו באמר קום (ירמיה ה ח): "איש אל-אשת רעהו יצלהו", כלומר: לפי דרכם שנאף קאלו אינם מתבוננים לקד - רמזו לנשי רציהם רמינות של באוף ומגביהין קולן בענין שישימעו אותן הנשים ויתעורר יצרן אף אהבת הנאוף, ואין באפשר להגיד פרטי הענינים שינדע האדם לצשות לקרב אליו בעת האשה שהיא קלה וכן הוזהרו וקרונם לקרבה קצת מהם, ובשאר יזהר כל-אחד ואחד לשמר עצמו לפי מה שימצא את-גופו, כי השם יראה ללכב, ומפל-מקום לפי הדיקה (= בקרה), מפל-מה שהזהירו וקרונם לקרבה אין אדם רשאי לזוז ממסך הטוב, ואף-זל-פי שהוא מוצא עצמו חשוף המאנה קצת לא יאמר "פיון שאני מוצא עצמי כן, מה אקפת לי אם אסתפל בפנשים, כי יודע אני בעצמי שלא יתעורר יצרי בקד", שהרבה אפרו כן ונקשלו.

א צריך אדם להתרחק מן הנשים מאד מאד (א) ואסור לו לקרוץ בידיו וברגליו

ולרמוז בעיניו [ת] לאחת מן העריות ואסור לשחוק עמה או להקל ראשו כנגדה או להביט ביופיה ואפילו להריח בבשמים שעליה אסור ואסור להסתכל בנשים שעומדות על הכביסה ואסור להסתכל אפילו בבגדי צבעונין של אשה שהוא מכירה אפילו אינן עליה שמא יבא להרהר בה. פגע באשה בשוק [ה] אסור להלך אחריה אלא רץ ומסלקה לצדין או לאחוריו. ולא יעבור בפתח אשה זונה (ו) אפילו ברחוק ארבע אמות. [א] והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה ונתכוון לזיונות ממנה כאלו מסתכל בבית התורף שלה (ב). (ג) ואסור לשמוע קול ערוה או לראות שערה. והמתכוין לאחד מאלו הדברים מכין אותו מכת מרדות. ואלו הדברים אסורים גם בחייבי לאוין:

כא צריך אדם להתרחק מן הנשים מאוד מאוד וכו' גראה דלפי שנפשו של אדם מתמתק כחכ מאוד מאוד וכ"כ צי"ד ריש סי' ק"ט גבי רבינו ובח"מ ריש סי' ט' גבי שחר דלפי שנפשו של אדם מתמתק כחכ מאוד מאוד וכ"כ דאסור להסתכל אפילו בבגדי צבעונין וכו' ש"י כן מהרהר בה ואמתין נמי כפרק בתרא דיומא ט"ז מראה עיני' באשה ויחר מנופה של מעשה לפיכך צריך לזהר מאוד בדבר ע"ל:

ועל זה רמזו וקרונם לקרבה (עי' סוכה גג א) באמרם כי הציור בתחלה שלש מאד, והולך ומתסוק על האדם הרבה. ואתה בני הזהר על זה מאד ואל יבטיחה יצרה, ואם אלה ערבים יתן קד.

וניהגת בקל-מקום ובקל-זמן בקרבים ונקבות. שגם להן אסור להרהר אחר האנשים וזלתי בקבליהן שעליהם ראוי להן להמשיך כל-חשקן ונספצן, וכן יעשו בנות ישראל הקשרות.

(3) מקור הכהן (א)

זר המחבק או המנשק אחת מהעריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהם (ה) כנון אחריו (י) אהדולה ואחות אביו וכיוצא בהם (כה) אע"פ שאין לו שום הנאה כלל הרי זה מגונה ביותר ודבר אסור הוא ומעשה טפשים כו' שאין (י) קרובים לערוה כלל (ט) כו' בין גדולה בין קטנה יד (כה) חוץ (פ) מהאב (ו) לבתו ומרהם לבנה כיוצא מותר האב לחבק בתו ולנשקה (יא) ולישן עמה בקירוב בשר (ו) וכן האם עם בנה כל זמן שהם קטנים

אמר אלו

(ט) בין גדולה בין קטנה. הא דמתקנס ומנשקס אה לחמותו סקטנה כח שלש טנים אין זה לניחא לישות רק לניחא קורנה וסכל לשיס וכקדושין דף פ"א ע"כ מתייחד אדם עם אחותו ודר טס אמו ופס כמו אפילו בקניינו ועיין לקמן סי' כ"ב סק"א: (י) מון מהלכ לבתו. וסיה לנת כמו כדאמרין בנמי טס סכל לשיס וסיה לאחיותו סקטנה וכמיס: (יא) ולישן עמה בקירוב בשר. אסור דהיה אה גדול מותר לישן עם אחותו סקטנה כת ג' טנים רק מילתי דפסיקא נק דאין כל אה גדול מאלמותו משליכ כחכ אמו וככר כחכתי דאף דממטה (קדושין דף פ' ע"ב) אמרו מתייחד עם אמו ופס כמו אמר רב אבי טס בנמי (דף פ"א ע"ב) דמתייחד עם אחותו שלא בקנינות:

אמר אלו

ובאפי' וזכרי סק"א כי דכפל מהלך מהלך ע"כ שחמך סקטנה [פי' דלבו] מהלך מהלך הו' שכל דוח, ופי' המפרשים דאף שכלל המדות המליצ' הו' היושר ונבחר מ"מ בגאווה מוכרח להתרחק עד קנה האמת, וסיה דלנדק להתרחק מנשים עד קנה האמת, ופי' ציפה לז' חיה כחן סות לו, ובוסיף דגם האשה לניסב להתרחק מן האנשים מהלך מהלך דאין חילוק צד בין איש לאשה, ועיין עוד ברות חיים שבארזך בענין הלכין מהלך מהלך.